

Cuộc sống điền viên trên núi của nông phu

Chương 67 : Chương 67

Chương 65: Phân gia chia tài sản (trung)

Editor: Cà Rốt Hồng - Diễn Đàn Lê Quý Đôn

Hà Hoa có con trai, địa vị ở Hách gia tăng nhiều, Trương thị không chỉ một lần dặn dò nàng nghỉ ngơi thật tốt, còn cử xuống miếng phật ngọc đã đeo mấy chục năm cho Tiểu Ninh ca. Hà Hoa cũng tháo xuống tảng đá lớn trong lòng. Có lúc không tránh được sẽ nghĩ đến, nếu như cái thai này mình sanh ra là nữ nhi, Trương thị sẽ bảo Tiểu Bảo nạp thiếp rồi. Mà Tiểu Bảo, Tiểu Bảo sẽ như thế nào đây?

"Tiểu thư, không xong!" Trong lúc Hà Hoa đang suy nghĩ lung tung, Tiểu Điệp nâng váy thở hồng hộc chạy vào, "Đại gia. Đại gia đã xảy ra chuyện!"

"Nói chậm một chút!" Hà Hoa có chút không vui nhú mày nhìn Tiểu Ninh ca, nhẹ nhàng rung một cái, thấy bé lại chảy nước miếng ngủ say, mới giao cho Thôi ma ma ôm đi ra ngoài.

Tiểu Điệp che miệng sợ hãi đứng ở một bên, chờ Hà Hoa ra hiệu bảo nàng có thể lên tiếng, mới nhỏ giọng nói: "Mới vừa rồi ở tiền viện nhìn thấy Chu quản gia trở lại, nói là đại gia cùng Thường Thất thiếu gia gặp phải cướp."

Hà Hoa kinh hãi, "Gặp phải cướp? Chỉ có Chu quản gia trở lại sao? Người lại đi hỏi thăm. Không, theo ta cùng đi đến chỗ của thái thái."

Năm trước A Tề theo thường lệ tặng lễ cho các nơi, tặng lễ cho nhà Thường đại nhân rất phong phú. Nhưng mãi cho đến năm sau, Thường gia mới phái Thường Kiều tới đây đáp lời, nói vẫn còn đang liên lạc, để cho hẩn chờ. Đường làm quan tạm thời vô vọng, cũng không thể ở nhà nhàn nhã, miệng ăn núi lở. A Tề liền lấy hai ngàn lượng bạc từ trong sổ sách, dẫn theo Thường Kiều đi vùng khác mua hàng, chuẩn bị làm ăn. Lễ ra Chu quản gia cũng là người chững chạc, Hách Đại Hải còn cố ý bảo hai quản sự ổn trọng lúc trước đi theo mình đi theo A Tề, tại sao lại

gặp phải cướp chứ?

Hà Hoa một đường nghĩ, một đường đi nhanh, còn chưa tới chính viện, liền nghe tiếng khóc liên tục truyền đến. Đi vào thì nhìn thấy, Trương thị đang gạt lệ, Thường thị cùng Hoàn Ngọc một người ôm một đứa bé khóc thành một đoàn, sắc mặt của Hách Đại Hải cũng rất không tốt, Chu quản gia quần áo lam lũ, mặt mũi tiều tụy quỳ trên mặt đất.

Hà Hoa hành lễ xong, đang muốn mở miệng hỏi, Trương thị liền mắng: "Tặc tử trời đánh! Tại sao không thấy người của quan phủ đi diệt trừ bọn chúng? Nếu A Tề vẫn là quan lão gia, há có thể cho phép bọn chúng ức hiếp như vậy!"

Bà ấy vừa mắng lên, Cầu Oa cùng Lễ ca nhi không biết gì khóc càng thêm lớn tiếng, vốn Dịch ca nhi đang tốt ở một bên cũng "oa!" một tiếng khóc lên ôm chân Hách Đại Hải nói: "Phụ thân, con muốn phụ thân!"

"Phụ thân không có việc gì, cha con không có việc gì, đừng khóc!" Hách Đại Hải có chút không quen đỡ Dịch nhi đôi câu, cau mày nói: "Được rồi! Chu Lâm đã nói qua, A Tề đã trốn thoát khỏi tay của bọn cướp, hiện tại chỉ có chút vết thương nhỏ trong người mà thôi, khóc cái gì mà khóc? Gọi Tiểu Bảo mang chút ngân lượng đi đón bọn nó trở về là được rồi!"

Nhìn chung Hà Hoa có thể đoán được đầu đuôi sự tình, nghe được tính mạng A Tề cùng Thường Kiều không có gì lo lắng, thì yên tâm, nói với Trương thị: "Bà bà, nếu đại ca không có gì đáng ngại, công công lại có an bài, trước hết người hãy nghỉ ngơi cho khỏe, đừng nóng vội ảnh hưởng đến thân thể. Nếu không yên tâm, thì đi miếu thắp chút nhang, cầu xin Bồ Tát phù hộ!"

Trương thị lau nước mắt nói: "Không sai! Nhất định là mấy tháng nay ta lo chăm sóc mấy tôn tử, ít kính hương cho Bồ Tát, Bồ Tát lúc này mới. . . ."

Hà Hoa trợn mắt một cái, nhưng biết Trương thị rất là mê tín, chỉ đành phải tiếp tục trấn an: "Bà bà đừng nói như vậy. Đều là nhờ thường ngày người thắp hương bái Phật, hành thiện tích đức, Cầu Oa cùng Lễ ca nhi mới lớn lên khỏe mạnh như vậy, đại ca lần này gặp dữ hóa lành cũng là

Bồ Tát phù hộ, thật may mắn!"

Trương thị là người trải qua sóng to gió lớn, khuyên sơ qua mấy câu là được rồi, để tự mình Triệu thị đỡ bà ấy trở về phòng chuẩn bị thấp hương. Lần này trượng phu cùng đệ đệ xảy ra chuyện, trong lòng Thường thị rất sợ hãi.

Trước tiên Hà Hoa gọi người dẫn ba đứa bé lui xuống, lại sai người nhanh bưng nước tới cho nàng ta lau mặt, khuyên giải nói: "Đại tẩu, hôm nay cả nhà đều trông cậy vào tẩu, tẩu cần phải chấn chỉnh tinh thần. Nếu không, đại ca vẫn còn đang bị thương ở trên đường, tẩu ở nhà lại bị bệnh.Ba đứa Dịch ca nhi mới vừa rồi đều khóc, tẩu cũng thấy Chu quản gia đã nói đại ca cùng Thất thiếu gia chỉ là bị chút thương tích, tẩu ở nhà chờ, qua mấy ngày nữa là Tiểu Bảo có thể mang bọn họ trở về."

"Nếu bọn họ có chuyện, ta phải làm thế nào? Bảo chúng ta cô nhi quả mẫu sống thế nào chứ!" Trương thị đã rời đi, Hách Đại Hải cũng đi xuống an bài, nước mắt nước mũi của Thường thị đều chui lên trên người Hà Hoa, thả giọng khóc ngất.

Chỉ chốc lát sau, Nhị thẩm bên kia cũng tới đây thăm hỏi, Hách Học Khang còn rất quan tâm hỏi thăm có cần giúp một tay hay không. Đối với chân tướng chuyện xảy ra Hà Hoa chưa hiểu rõ hết, nhưng lúc này cũng chỉ có nàng ra mặt, miễn cưỡng tiếp đón bọn họ, nhìn Thường thị tâm thần có chút không yên như cũ nói: "Đại tẩu, nếu không gọi Chu quản gia tới hỏi tỉ mỉ một lần nữa, có lẽ, cần Thường đại nhân giúp một tay."

Thường thị vội vàng nắm chặt tay của nàng nói: "Không sai, ta phải nói cho cha ta biết! Bảo ông ấy phái người đi diệt đám cướp này! Gọi Chu Lâm, ta muốn hỏi lần nữa!"

Chu Lâm một đường đi nhanh như bay, phong trần mệt mỏi trở lại Hách gia báo tin, mặc dù mới vừa đi xuống nghỉ ngơi lại bị kêu lên, nhưng cũng không dám oán giận, thuật lại chuyện một lần nữa.

Thì ra là, A Tề cùng Thường Kiều mang theo bạc đi ra ngoài mua hàng, lúc mới bắt đầu rất thuận lợi. Nhưng bởi vì A Tề đều ở phía sau màn, chỉ

có Thường Kiều cùng hai quản sự xuất đầu lộ diện. Bề ngoài Thường Kiều rất tốt, lại mang theo nhiều bạc trong người, nên dẫn tới người khác chú ý. Chờ bọn hãn thu mua vài xe hàng đầy ắp, mới bắt đầu đi trở về không tới hai ngày, xe ngựa xe lừa cùng càn xe liền xảy ra vấn đề. Thương hành vốn đã bàn xong cùng đi với bọn họ, để ngựa có cướp cũng rút bỏ bọn họ đi trước.

Mặc dù A Tề vẫn phân phó phải làm việc cẩn thận, nhưng cuối cùng vẫn bị cướp chặn lại, tuyên bố muốn lấy hàng trên xe cùng Thường Kiều đi.

Nếu là người khác thì thôi cũng được, cố tình là Thường Kiều em vợ của mình, là con trai của Thường đại nhân, coi như Thường đại nhân không coi trọng đứa con trai này lắm, nhưng tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện không may ở trong tay mình, đương nhiên A Tề không đồng ý. Hứa cho đám hộ vệ áp tải xe cùng khuân vác không ít tiền giúp một tay chống cự tranh thủ tìm đường chạy trốn.

Ai ngờ xe ngựa cùng người thường đi đường này, biết bọn cướp kia luôn chỉ cần tài vật không làm tổn thương đến mạng người, lần này cũng chỉ vì Thường Kiều sinh ra quá tốt mới làm cho người ta phá lệ. Nhiều tiền hơn nữa cũng phải có mạng xài mới được, thông minh một chút thì chú ý tìm chỗ tốt núp đi, chờ bọn cướp đi thì tìm cách khác lấy lại, có kiến thức nông cạn, thấy A Tề nói tiền thưởng thì động lòng, đã nói tâm động không bằng hành động, muốn ở dưới mắt bọn cướp cường liệt mình vọt chát. Không ngờ lại chọc giận cả đám bọn cướp, bị đại đao của người ta chặt đầu như cắt dưa hấu, mấy xe hàng hóa toàn bộ đều rơi vào trong tay của bọn cướp.

Cũng là A Tề cùng Thường Kiều tốt số, trong trận hỗn chiến lại có thể chạy thoát ra ngoài, chỉ là trên người có thương tích, lại bị kinh sợ, cuối cùng bệnh không dậy nổi. Chỉ đành phải lấy chức quan ngày trước ra, ở trong huyện gần đây bảy queo tám rẽ tìm được người có chút quan hệ lại có chút quyền thế ở lại trước, rồi lại sai Chu quản gia trở về lấy tiền đến lãnh người.

Chỗ gặp chuyện không may cũng không thuộc bộ phận Thường đại nhân quản, Thường đại nhân có năng lực cũng ngoài tầm với. Huống chi, một khi kéo chuyện lớn ra, trước không nói tới đám cướp kia rồi cuộc có thể khuất phục hay không, chỉ nói đến chuyện A Tề đi buôn bán

thôi thì cũng đã không thể gặp người. Thường thị vừa khóc một trận xong, chỉ đành phải dựa theo chủ ý của Hách Đại Hải, để Tiểu Bảo mang bạc đi đón người. Chuyến đi này, đi ước chừng hơn hai tháng, chờ A Tề cùng Thường Kiều ở bên kia bồi dưỡng thân thể không sai biệt lắm mới chậm rãi trở lại.

Lúc Tiểu Bảo về đến nhà vừa đen vừa gầy, Hà Hoa đau lòng vô cùng. Trước hết để cho Tiểu Ly Ty gọi cha, Tiểu Bảo lại ôm tiểu Ninh ca làm cho bé khóc, mới để cho người ôm đi xuống. Hà Hoa vừa buồn cười vừa tức giận, không ngừng gọi người đến hầu hạ, bố trí một bàn rượu và thức ăn ăn cùng hẳn.

Tiểu Bảo nói sơ lược lại chuyện trên đoạn đường này, thở dài nói: "Hoàn hảo ban đầu nàng từ chối nhiều lần mới đồng ý nhà ta để thân, nếu không, ta chỉ sợ cũng đã sớm đã xảy ra chuyện!"

Hà Hoa ngạc nhiên nói: "Ta từ chối nhiều lần mới bằng lòng gả cho chàng, không phải chàng cũng cảm thấy thật mất mặt sao?"

Tiểu Bảo lắc đầu cười nói: "Ta trước kia không thích đọc sách, chỉ muốn đi khắp nơi, nhìn xem danh lam núi sông to lớn. Sau này phụ thân xảy ra chuyện, đại ca một lòng thi sĩ đồ, ta cũng nghĩ tới phải từ từ tích ít bạc mới có ngày sống dễ chịu, lúc đi theo các cữu cữu chạy thuyền mới bắt đầu chân chính dụng tâm. Tiếp đó, nhà nàng buông lời ra ngoài, nói không muốn định thân cho nàng sớm, sợ trước khi cưới nhà đàn trai có cái gì ngoài ý muốn sẽ hại cả đời nàng. Ca ca nàng lại trực tiếp nói với ta, nếu sau khi ta và nàng định thân, lúc ta chạy thuyền có gió to sóng lớn, xảy ra chuyện không may gì, sẽ liên lụy nàng thành quả phụ. . . ."

Hà Hoa nhớ tới chuyện lúc trước, trong bụng cũng thổn thức không dứt, cười trêu nói: "Không trách được sau này nhiều lần ta nghe nói công công tuổi đã cao còn phải ra cửa bên ba, ngược lại người nhi tử như chàng lại trốn ở nhà làm thiếu đông gia nhàn tản!"

Tiểu Bảo vội nói: "Phụ thân đi ra ngoài lão luyện hơn ta, hơn nữa khi đó nương ta cùng ông ấy tranh cãi gay gắt, bản thân ông cũng muốn đi, hướng chi, còn có thể để cho ta ở trong cửa hàng học thêm một chút. . ."

Hà Hoa gấp một cục thịt kho lớn nhét vào miệng hẳn, "Cũng chỉ là nói đùa, ta biết rõ chàng vì mẫu tử chúng ta mà lo nghĩ."

Tiểu Bảo đến gần hôn lên mặt Hà Hoa một ngum đầy dầu mỡ, sau đó nằm kề trên vai nàng, nói: "Ta có các nàng, đời này cũng thỏa mãn rồi. Hai tháng nay, mỗi ngày đều nhớ Tiểu Ly Tử Tiểu Ninh ca cùng nàng."

Hà Hoa nghe xong hốc mắt đều đỏ, tiện thể ôm hẳn, nghe hơi thở quen thuộc, không yên lòng cùng lo âu hơn hai tháng mới xem như trở thành hư không.

So sánh với hai người bọn họ thì thâm với nhau sau cánh cửa đóng kín, Thường thị bên kia càng thêm rối ren. Đầu tiên A Tề lạy phụ mẫu, được an ủi dặn dò một phen, sau đó còn có ba nhi tử muốn gặp, Thường thị cùng Tống thị, Hoàn Ngọc vây quanh hẳn khóc một trận, tiếp nữa là những thân thích bằng hữu hàng xóm khác tới cửa thăm hỏi. Cuối cùng vẫn là dùng lời đại phu nói muốn hẳn tĩnh dưỡng, mới yên tĩnh một chút. Đêm đến, Thường thị mới đến bên này của Hà Hoa, nói là cảm ơn Tiểu Bảo một đường chiếu cố, Hà Hoa cũng không thể thiếu phải cùng nàng ta chuyện trò mấy câu.

Qua mấy ngày, Thường đại nhân bên kia cũng gửi thư tới thăm hỏi, nói bên huyện nha có phái người đi vây quét đám cướp kia, diệt hang ổ của bọn chúng, còn bắt mười mấy người.

Nhưng theo Chu quản gia cùng A Tề biết, đám cướp kia tuyệt đối không chỉ mười mấy người. Bản thân A Tề hiểu rõ chốn quan trường, cái gọi là huyện nha có thể bắt lại mười mấy tên cướp đã là một công lao rất lớn. Vì vậy, mặc dù trong lòng không cam tâm, lại cũng chỉ có thể âm thầm phát bực tức, nghĩ tới nếu mình có cơ hội quản hạt chỗ đó, nhất định phải xử lý nghiêm bọn cướp kia.

Bạc mất rồi, nhưng buôn bán vẫn phải tiếp tục làm. Qua hai tháng, A Tề lại nói một đạo lý không thể "Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn" lần nữa, hẳn như là đã được dạy dỗ, lần sau chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm.

Tuổi Hách Đại Hải đã lớn, cũng không muốn đi ra ngoài, từ lâu Tiểu Bảo

cũng đã không chịu đi xa nhà bên ba, người khác lại không tin được, A Tề đã nói như thế, cũng chỉ có thể để cho hắn đi làm việc, chỉ là không dám để cho Thường Kiều đi theo hắn nữa.

Thường Kiều cũng biết mình "Lam nhan họa thủy", cả ngày không có việc gì liền cùng Hách Học Khang đọc sách, hoặc là chơi đùa với ba cháu ngoại và Tiểu Ly Tử, nghiêm trang bảo bọn nhóc đi học viết chữ. Chính hắn là đứa ham chơi, không có một chút uy nghiêm, kết quả mỗi ngày làm cho trên mặt, trên người đều là vết mực đen sì. Ngược lại tiện nghi cho một vài tiểu nha đầu, vui vui mừng mừng cầm quần áo của hắn đi giặt, giặt không sạch sẽ liền mặc cỡ đồ mặt xin hắn luôn dùng để an ủi tương tự. Ngược lại Anh tử nhi thấy thế rất thông hiểu, có một lần nói với Hà Hoa:

"Mặc dù hắn là thứ xuất, không xứng với tiểu thư thế gia, nhưng bọn nha đầu cũng không thể vượt qua nổi ngưỡng cửa kia. Hướng chi Thất thiếu gia chỉ được một thân xác tốt, đói không thể no bụng, lạnh không thể giữ ấm, thật sự muốn có thể thì, còn không phải là phải dựa vào người khác sống?"

Lời nói này không biết làm thế nào truyền đến trong tai Thường Kiều, lại khiến cho vài phần xem trọng của Thường Kiều đối với Anh tử nhi, rơi xuống đầy đất.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, A Tề mới truyền tin nói hai ba ngày thì đến nhà, Quý Đồng bỗng nhiên bị bệnh. Hà Hoa vội gọi người chuẩn bị kiệu phải về nhà mẹ, đoạn thời gian này lại đúng lúc Tiểu Bảo đi huyện Gia Nguyên, Tiểu Ly Tử thấy cha nương đều muốn đi, níu lấy mép váy Hà Hoa khóc suốt, ai kéo nàng nàng liền lăn lộn đầy đất. Hà Hoa dứt khoát dẫn Tiểu Ly Tử, Tiểu Ninh ca cùng đám người Thôi ma ma cùng đi.

Quý Đồng bệnh hung hiểm, nhiều lần ngay cả thuốc cũng rót không vào được. Hà Hoa thấy Phùng di nương phải chăm sóc ba đứa nhỏ, trong nhà còn có một đống chuyện lớn phải làm, liền thưa với Hách Đại Hải cùng Trương thị, muốn ở nhà mẹ một khoảng thời gian. Hách Đại Hải cùng Quý Đồng qua lại thân thiết, thấy thân gia như thế, đương nhiên sẽ không làm khó Hà Hoa, còn nói muốn ôm Tiểu Ly Tử cùng Tiểu Ninh ca trở về.

Trương thị bên kia đã có ba con khỉ con nghịch ngợm, hoàn toàn không rảnh phân thân, Hà Hoa cũng đã dẫn bà vú cùng nha hoàn về nhà mẹ, liền dứt khoát giao toàn bộ cho Tiểu Xảo, còn gọi Tiểu Thư mới vừa thành thân từ Gia Nguyên tới đây, nhân tiện để cho bọn nhỏ trở về Quý gia thôn.

Lúc sức khỏe của Quý Đồng tốt lên một chút, ngay ở trước mặt Hà Hoa cùng Phùng di nương nhắc lại chuyện phân gia. Theo quy củ, Hà Hoa đối với tài sản của Quý gia không còn liên quan, cũng chỉ là để cho nàng làm chứng thôi. Hà Hoa nhìn thần sắc xanh xao của Quý Đồng, lòng chua xót nức nở nói: "Cha, người không có việc gì. Từ từ tịnh dưỡng, sau này tốt lên, Tiểu Ninh ca vẫn chờ ngoại tổ phụ chơi đùa với nó đấy."

Phùng di nương cũng dùng khăn tay lau nước mắt nói: "Nhà đang tốt, tại sao lại muốn phân? Nếu như cha bọn nhỏ có chuyện gì, mấy mẫu tử chúng thiếp không dựa vào Quân ca nhi còn có thể dựa vào ai? Còn nữa, nếu hấn không nhận di nương là thiếp đây, không nhận đệ muội của mình, coi như cha bọn nhỏ có phân gia sản cho mẫu tử chúng thiếp, chúng thiếp cũng không lấy được"

Quý Đồng thở dài một tiếng, không nói chuyện phân gia nữa. Cũng may Từ gia giới thiệu một đại phu nơi khác, bỏ ra nhiều tiền mời đến mở ra một phương thuốc, sau khi Quý Đồng uống hai ba ngày, bệnh tình liền ổn định lại. Đại phu kia lại đổi một phương thuốc, Quý Đồng cũng ngày từng ngày chuyển biến tốt. Người một nhà mới vừa thở phào một cái, Hà Hoa cũng liền vội vàng viết thư nói cho Quý Quân, để cho hấn không bị ảnh hưởng lá thư trước, mà lo lắng cho người nhà.

Quý Quân cũng rất nhanh gửi về một tin tức tốt, hấn được điều lệnh, mặc dù không thể trở về huyện Định Giang, nhưng gần nhà hơn phân nửa, mỗi năm hấn sẽ về nhà, năm sau lại đi một nơi khác nhậm chức.

Quý Quân rời nhà đã năm năm, người nhà nghe nói hấn sắp trở lại, từng người rất vui mừng. Chỉ có Tiểu Xảo có chút ghen ghét, bởi vì Xưng Đà đã nhiều lần viết thư cho nàng ấy nói về chuyện của Kiều Nương, hấn đã nâng Kiều Nương lên làm chánh thê rồi.

"Nàng ấy là thân nương hai chất nhi của ngươi, ban đầu trước khi thành lễ cũng đã hỏi ý kiến ngươi, sau này vẫn tôn trọng ngươi, ngươi còn có

cái gì không hài lòng?" Lúc rảnh rỗi, Hà Hoa không khỏi khuyên Tiểu Xảo.

Trong lòng Tiểu Xảo cũng có chút đắc ý, nhưng ngoài miệng lại nói: "Hừ! Còn không phải là làm cho ca ca em nhìn! Đương nhiên nàng ta biết cho dù sau lưng em gả cho ca ca em, em cũng có biện pháp khiến ca ca hưu nàng ta! Nàng ta cho rằng nàng ta là mẫu dạ xoa em liền sợ nàng ta sao?"

Hà Hoa trầm nghĩ, bàn về tâm tính, thủ đoạn cùng lòng dạ, chỉ sợ ta và người cộng lại cũng không bằng Kiều Nương, người có thể có biện pháp gì? Vì vậy cười nói: "Tẩu tẩu của ta bị người ta nói thành cạp mẹ, tẩu tẩu người là mẫu dạ xoa, người ta cũng truyền khắp Tây Bắc, trong phủ Quý đại nhân không vào được. . . ."

Tiểu Xảo cũng không nhịn được cười, cười xong, thần thần bí bí nhìn bốn phía, thấp giọng nói: "Quý gia có quý là người khác nói hưu nói vượn, Hách gia có quý cũng không ai biết được đấy."

Hà Hoa nghe nàng nói xong liền nghiêm túc lại, đóng cửa phòng nghiêm mặt hỏi, lại là tin tức có liên quan đến A Tề.

Bởi vì Hà Hoa luôn có hứng thú đối với chuyện buôn bán của Tiểu Bảo ở Gia Nguyên, những chuyện buôn bán khác của Hách gia ở huyện Định Giang cũng không quan tâm, huống chi gần đây vẫn bận rộn chăm sóc Quý Đồng, cũng không biết bên ngoài đã xảy ra đại sự —— A Tề lần này thật sự phái người vận chuyển hàng an toàn trở về rồi. Nhưng đến trong cửa hàng mở ra xem, lại có hơn phân nửa là hàng giả, lấy giả đánh tráo thật. Lúc ấy A Tề vẫn còn ở huyện nọ trong nhà một người bạn chúc thọ, quản sự áp hàng trở về chỉ nói tất cả hàng đều là A Tề đã kiểm tra qua, đánh chết cũng không thừa nhận mình động tay động chân ở trên đường, mấy ngàn lượng bạc lại thả trôi sông.

Hà Hoa suy nghĩ kỹ một chút, gần đây Tiểu Bảo chỉ ghé qua Quý gia một lần, lúc ấy cũng không chú ý về mặt hấn có cái gì không đúng. Chỉ là chuyện lớn như vậy, nếu thực sự truyền ra, trước đó mình không thể nào không có một chút tin tức, nếu không có truyền ra, Tiểu Xảo từ đâu nghe được bát quái này?

"Hách gia lão gia cũng giấu xuống. Chỉ là người quản sự kia trong lòng không phục, thê tử hẳn len lén đi cầu em tìm tiểu thư, nói Hách gia đại gia tự mình nuốt bạc, sau đó lấy hàng người khác bỏ vào. Em chụp vào mấy câu nói, mắng cho nàng ta một trận đui đi. Nếu tiểu thư muốn gặp hẳn." Tiểu Xảo nói xong, có chút bận tâm nhìn Hà Hoa.

Hà Hoa cười nhạt: "Đừng nói lấy thân phận của đại bá hẳn hoàn toàn cũng không cần buôn bán, ngay cả buôn bán, cũng sẽ không vì mấy ngàn lượng bạc ít ỏi mà tính toán phụ mẫu huynh đệ mình. Cái loại người làm sai chuyện lại không biết hối cải, ngược lại khắp nơi cắn chủ tử, ta gặp bọn họ làm gì? Sau này không cần để ý bọn họ."

Tiểu Xảo cũng cười nói: "Đúng vậy, em đã mắng nàng ta nói hư nói vượn, là một bà điên đấy."

Từ huyện Định Giang đến cửa hàng ở Gia Nguyên cũng chỉ cần hai ngày là có thể đến, bởi vì Tiểu Bảo nói bên kia gần đây tương đối bận rộn, Hà Hoa mắt thấy thân thể Quý Đồng dần dần tốt hơn, ở lại nhà mẹ cũng không có chuyện gì làm, liền dẫn theo con cái trực tiếp đi huyện Gia Nguyên.

Tiểu Bảo nhìn thấy bọn họ vừa mừng vừa sợ, một nhà bốn người ở Gia Nguyên đi dạo mấy ngày, Hà Hoa ở chỗ này làm chủ tất cả, nên rất thích ý. Cũng không bao lâu, Tiểu Bảo lại phải trở về tính toán sổ sách buôn bán ở huyện Định Giang. Hà Hoa liền nói: "Chàng đi đi, ta ở chỗ này giúp chàng trông cửa hàng, bảo đảm không ai dám giở trò."

Ngay lập tức Tiểu Bảo thâm kêu không tốt, nhưng rốt cuộc chột dạ, không thể làm gì khác hơn là vuốt mũi ăn vạ: "Nàng không cùng ta trở về, ta nhớ nàng cùng nhi tử thì làm phải làm sao?"

Hà Hoa ôm Tiểu Ninh ca nói: "Nhớ chúng ta thì cứ tới đây thôi. Trong nhà có người đang hận không thể làm cho ta biến mất, ta mới không đi làm chướng mắt người ta đâu."

Tiểu Bảo liền nói với Tiểu Ly Tỷ: "Nữ nhi ngoan, cha muốn đi, con cùng đi với cha há."

Tiểu Ly Tỷ nhìn gương mặt lấy lòng của cha, lại nhìn gương mặt tươi

cười của nương cùng đê đê béo ụt ịt, nghiêng đầu chốc lát, kiên định kéo ống tay áo của Hà Hoa nói: "Nương, đê đê, không đi!"

Hà Hoa hôn nữ nhi một cái thật kêu, Tiểu Bảo hậm hực cô đơn lên đường. Về đến nhà quả nhiên Trương thị hỏi Hà Hoa thế nào. Tiểu Bảo nhắm mắt nói: "Bên kia vừa lúc có chuyện, con không yên lòng để người khác ở lại, nên để cho nàng trông nom trước mấy ngày."

Trương thị tức giận trợn trừng mắt nhìn Tiểu Bảo nói: "Nó đây là buộc ta nói chuyện. Một đại nam nhân như con, tại sao lại nghe theo khắp nơi như vậy?"

Tiểu Bảo rất vô tội nháy mắt: "Không phải nương vẫn nói nàng giỏi giang sao? Hơn nữa, chuyện có đạo lý con cũng không tiện phản bát nàng, cũng không thể đã có nhi tử, còn cùng nàng tranh cãi âm ỉ chứ? Quý Quân biết, cũng không tha cho con!"

Trương thị suy nghĩ một chút, cha con dâu lớn là một đại quan, ca ca con dâu thứ hai cũng là quan, ngược lại nổi bật lên Hách gia càng ngày càng xuống dốc, bà bà như bà muốn sĩ diện đều phải nhìn sắc mặt người khác, không khỏi oán giận nói: "Ca ca con cũng thật là.
Tống gia đó không phải xuất thân thương hộ ư, muốn buôn bán nên đi theo người của Tống gia! Đều là tiểu phụ Thường gia kia xúi giục, càng lớn càng không có tiền đồ!"

Tiểu Bảo cúi đầu đứng ở bên cạnh không nói tiếng nào, Trương thị thở dài nói: "Hách gia ở chỗ này cũng chỉ có hai hộ cha con cùng nhị thúc con, bình thường bị không ít người trong thôn xem thường. Còn nghĩ về sau hai huynh đệ các con tề tâm hợp lực, cùng chấn hưng gia nghiệp, đến đời Dịch Ca nhi, tiểu Ninh ca bọn chúng, người đông thế mạnh, nói không chừng có thể thành một đại hộ. Đến đời nữa, là có thể cùng Kiều phủ trong huyện so một lần, aizz, các con đều không để cho người ta bớt lo!"

LINK Truyện:

Cuộc sống điển viên trên núi của nông phu

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuoc-song-dien-vien-tren-nui-cua-nong-phu-2840435.html>

LINK Chương này:

Chương 67

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/cuoc-song-dien-vien-tren-nui-cua-nong-phu-2840435/chuong-67.html>